

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/90/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212010375
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4212010375.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej PhD., a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci proti obžalovanému B. O., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b/ Trestného zákona v znení účinnom do 31.12.2015, o odvolaní Okresného prokurátora v Komárne, proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 27.06.2017 sp. zn. 2T/51/2012, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 11. apríla 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný B. O. (ďalej len obžalovaný) podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora Komárno sp. zn. 1 Pv 108/10/64 zo dňa 29.06.2012, podanej na Okresný súd Komárno dňa 03.07.2012, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31.12.2015, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

v období od mesiaca september roku XXXX až do začiatku mesiaca január roku XXXX v obci G. v rodinnom dome číslo XXX, v ktorom žil v spoločnej domácnosti so svojou v súčasnosti už bývalou manželkou poškodenou L. O., narodenou XX. XX. XXXX, následne po opustení spoločnej domácnosti poškodenou tiež v N. v prenajatom byte na U. generála N. a následne tiež v byte na L. ulici číslo X/ X, tejto spôsobil psychické aj fyzické utrpenie tým spôsobom, že ju pravidelne, keď prišiel domov, čo bolo raz za týždeň alebo raz za dva týždne, väčšinou pod vplyvom alkoholu fyzicky napádal údermi pästou a kopancami do rôznych častí jej tela a tváre, ťahaním za vlasy po dome, vystavoval ju neustále, aj v nočných hodinách, strachu a stresu o svoj život a zdravie, ponížoval ju vulgárnymi nadávkami, opakovane sa jej vyhrážal zabitím a rozbitím jej hlavy s tvrdením, že najprv zabije ju a potom tiež seba, pričom so zraneniami, ktoré jej obvinený v tomto období spôsobil a s ktorými bola aj na ošetrení u lekára, podľa záznamov z jej zdravotnej dokumentácie vyplýva, že dňa XX. XX. XXXX bola poškodená, v tom čase tehotná, zbitá obvineným údermi do tváre a nosa, v dôsledku čoho utrpela zranenia s dobou liečenia do sedem dní, v mesiaci október alebo november roku XXXX bola obvineným udretá pästou do nosa, v dôsledku čoho utrpela zlomeninu nosa, dňa XX. XX. XXXX bola obvineným udieraná do hlavy a opakovane kopaná do rôznych častí jej tela, v dôsledku čoho utrpela pomliaždenie a mnohopočetné krvné podliatiny s dobou liečenia 28 dní bez práceneschopnosti a tiež dňa XX. XX. XXXX, kedy obvinený poškodenú viackrát udrel pästou do oblasti tváre a spôsobil jej zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie, okrem toho obvinený v tomto období, konkrétne od mesiaca júl roku XXXX až do začiatku mesiaca január roku XXXX v rôznych časových intervaloch a dňoch zasielal poškodenej prostredníctvom mobilného telefónu rôzne SMS správy s obsahom ponižujúcich, vyhrážajúcich sa a vulgárnych textov na adresu poškodenej, pričom toto konanie obvineného viedlo k zhoršeniu zdravotného stavu poškodenej, ktorej bol diagnostikovaný syndróm týranej osoby,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal Okresný prokurátor v Komárne (ďalej len prokurátor) odvolanie v neprospech obžalovaného proti oslobodzujúcemu výroku, ktoré neskôr písomne odôvodnil tak, že v trestnom konaní bolo postupované spôsobom, pri ktorom bol dostatočne zistený skutkový stav veci na to, aby bolo umožnené súdu spravodlivo rozhodnúť. Vytkol však súdu I. stupňa, že svojím oslobodzujúcim rozsudkom vyhodnotil získané dôkazy jednoducho, nakoľko zo zisteného skutkového stavu nemožno tieto vyhodnotiť tak, ako to urobil súd I. stupňa. Naopak dospel k záveru, že vykonané dôkazy jednoznačne preukazujú, že skutok sa stal, tento vykazuje všetky zákonné znaky žalovaného trestného činu a tiež, že ho spáchal obžalovaný. Namietol, že argumentácia súdu I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď neboli totiž správne vyhodnotenú priame a nepriame dôkazy.

Poukázal na to, že obžalovaný počas prípravného konania ako i na hlavnom pojednávaní menil svoje výpovede, na rozdiel od poškodenej, ktorá tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní spontánne, plynule a podrobne opísala jednotlivé ataky zo strany obžalovaného jednotne, popísala aj okolnosti, za ktorých sa udiali, ako aj spôsobené následky na jej tele, ktoré boli potvrdené nielen výsluchmi svedkov a ošetrujúcej lekárky, ale aj lekárskymi správami a obsahom znaleckých posudkov znalcov z odvetvia psychológie a psychiatrie a taktiež bol zistený u poškodenej syndróm týranej osoby. Pokiaľ ide o závery znaleckého posudku znalkyne PhD. Haidovej, tento dôkaz nespochybnil výpovede poškodenej a pokiaľ ide o argument súdu, že všetci svedkovia, ktorí vypovedali v prospech poškodenej, mali informácie len sprostredkované, tento nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže svedkami jednotlivých atakov bol okrem detí poškodenej aj svedok František L..

Pokiaľ ide o zdôvodnenie súdu, prečo neprihliadol na závery znaleckého posudku MUDr. Vincenta Štefáka, poukazuje na jeho nezákonnosť, keď pred jeho vypracovaním nebol vydaný príkaz na vyšetrovanie duševného stavu svedka, uviedol, že v danom prípade nešlo o skúmanie duševného stavu poškodenej a ak znalec na hlavnom pojednávaní potvrdil, že duševný stav pri jej vyšetrovaní preskúmal, nebolo to jeho úlohou vymedzenou v uznesení o jeho pribratí a pokiaľ v tomto smere prekročil svoje oprávnenie, na túto časť znaleckého posudku sa jednoducho neprihliadne.

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Nitre napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. a vec vrátil podľa § 322 ods. 1 Tr. por. súdu I. stupňa s tým, aby dokazovanie doplnil o dôsledné skúmanie vierohodnosti obrany obžalovaného a následne v súlade s ustanovením § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. opätovne zhodnotil dôkazy a zákonným spôsobom rozhodol.

Obžalovaný sa prostredníctvom svojho obhajcu k predmetnému odvolaniu písomne vyjadril. Namietol, že prokurátor v odvolaní iba predostiera vlastné hodnotenie dôkazov, čo však nemožno považovať za naplnenie niektorého zákonného odvolacieho dôvodu. Poznamenal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo prokurátora ako strany v trestnom konaní, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a jeho hodnotením dôkazov. Konštatoval, že nie je významné, koľko dôkazov bolo v konaní vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Poukázal tiež na predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Nitre v prejednávanej veci zo dňa 12.05.2015 sp. zn. 2To/27/2015, s ktorým sa stotožňuje.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a správnosť napadnutého rozsudku navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odvolaním podaným prokurátorom okresnej prokuratúry a navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil a vec vrátil podľa § 322 ods. 1 Tr. por. okresnému súdu, aby znova konal a rozhodol.

Poškodená L. H. (ďalej len poškodená) sa zúčastnila na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátora, ktoré bolo z tohto dôvodu vykonané pomocou technických zariadení určených na prenos zvuku tak, aby sa zabránilo vizuálnemu kontaktu poškodenej s obžalovaným. Poškodená k veci uviedla, že skutok sa stal tak, ako ho opísala a v konečnom návrhu súhlasila s tým, čo uviedol prokurátor.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že zotrváva na písomnom vyjadrení k odvolaniu, rozsudok považuje za správny a zákonný a keďže súd I. stupňa postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Obžalovaný B. O. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava slov svojho obhajcu a želá si, aby bola trestná vec ukončená.

Krajský súd na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, nezistiac zákonné dôvody na postup podľa § 316 odsek 1 alebo § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Je potrebné uviesť, že predmetná trestná vec už bola predmetom rozhodovania na Krajskom súde v Nitre, keď uznesením zo dňa 12.05.2015 pod sp. zn. 2To/27/2015 bol pôvodný rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 14.01.2015, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom a probačným dohľadom nad jeho správaním počas skúšobnej doby v trvaní 3 roky s uložením primeraných obmedzení a povinností, zrušený a vrátený na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Súd I. stupňa po vrátení veci na opätovné prejednanie dopyčul poškodenú L. H. (predtým O.), obžalovaného B. O., znalkyňu PhDr. Katarínu Haidovú a znalca MUDr. Vincenta Štefáka a pokúsil sa vykonať i konfrontáciu medzi obžalovaným a poškodenou, čo však poškodená odmietla. Na základe doplneného dokazovania potom dospel súd I. stupňa k záveru, že skutok uvedený v obžalobe nie je trestným činom, nakoľko nebolo bez pochybností preukázané všetko konanie kladené obžalovanému za vinu a preto obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil v celom rozsahu spod skutku uvedeného v obžalobe.

Krajský súd zistil z obsahu spisu a z výsledkov vykonaného dokazovania, že súd I. stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, v potrebnom rozsahu tak, aby bol zistený skutkový stav veci bez dôvodných pochybností a dôkazy správne v súlade s ustanovením § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým i právnym záverom.

Taktiež odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd I. stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a právne závery.

Obžalovaný od začiatku trestného konania priznal iba, že udrél poškodenú a že u nich dochádzalo k nezhodám kvôli jeho matke, ktorú nemala poškodená rada, avšak v žiadnom prípade sa nedopustil na svojej manželke konania, ktoré by mohlo byť kvalifikované ako týranie.

Trestný čin je v trestnom zákone kvalifikovaný ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu je potrebné, aby boli súčasne splnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu, a to objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka.

Trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31.12.2015 sa dopustí páchatel', ktorý týra blízku osobu alebo osobu, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobujúc jej fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie

a/ bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť,

b/ bezdôvodným odopieraním stravy, oddychu alebo spánku, alebo odopieraním nevyhnutnej osobnej starostlivosti, ošatenia, hygieny, zdravotnej starostlivosti, bývania, výchovy alebo vzdelávania a pácha ho závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas.

Dokazovaním vykonaným súdom I. stupňa bolo nepochybne preukázané, že v manželstve obžalovaného a poškodenej L. H. dochádzalo k nezhodám, najmä kvôli matke obžalovaného, ktorú poškodená nemala rada a tiež kvôli požívaniu alkoholu zo strany obžalovaného. Prvý vážnejší konflikt bol zaznamenaný v čase, keď matka obžalovaného dala poškodenej facku a tieto nedorozumenia sa neustále opakovali, v dôsledku čoho došlo aj k rozvodu manželstva v roku 2002. Krajský súd

upriamuje pozornosť na to, že poškodená počas rozvodového konania neuvádzala ako jeden z dôvodov rozvodu, že by malo dochádzať zo strany obžalovaného k fyzickému alebo psychickému násiliu napriek skutočnosti, že v trestnom konaní uvádzala, že tak mal robiť už od roku XXXX, kedy ju mal po prvýkrát zbiť ako tehotnú. Taktiež bolo preukázané, že aj po rozvode zostali bývať kvôli deťom v spoločnej domácnosti a i v tomto období dochádzalo k nezhodám, ktoré vyúsťovali do vzájomných hádok a napriek tomu poškodená zotrvala v spolužití s obžalovaným v jednej domácnosti až do roku XXXX, kedy sa odsťahovala.

V súvislosti s nezhodami, ktoré vznikali pri spolužití obžalovaného a poškodenej, je potrebné uviesť, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že tieto by dosiahli intenzitu trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. Pokiaľ aj dochádzalo zo strany obžalovaného k fyzickému násiliu, čo bolo nepochybne preukázané iba v jednom prípade, keď mal poškodenú udrieť päťou do oblasti tváre dňa XX.XX.XXXX, toto násilie nebolo takého stupňa, aby mohlo byť konštatované, že boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty týrania a táto skutočnosť nebola preukázaná ani znaleckým dokazovaním.

Pokiaľ ide o jednotlivé fyzické útoky opísané v skutkovej vete obžaloby, je potrebné uviesť, že útok obžalovaného, ktorý sa mal stať XX.XX.XXXX, nespadá do časového rámca, pre ktorý je stíhaný, keďže sa mu v obžalobe kladie za vinu, že sa mal dopúšťať týrania svojej manželky od mesiaca september roku XXXX až do začiatku mesiaca január roku XXXX. Z tohto dôvodu tento incident nebol predmetom preskúmvacej činnosti. K fyzickému útoku, ktorý sa mal udiať v mesiaci október alebo november roku XXXX, keď mala byť poškodená udretá obžalovaným do nosa, v dôsledku čoho mala utpieť zlomeninu nosa, tento útok nebol žiadnym spôsobom preukázaný, naopak bol vyvrátený aj tvrdením samotnej poškodenej na hlavnom pojednávaní, keď uviedla, že k takémuto útoku v roku XXXX nedošlo a tento nebol spomínaný ani počas rozvodového konania, ktoré v tom čase prebiehalo. K útoku zo dňa XX.XX.XXXX, keď mala byť poškodená obžalovaným udieraná do hlavy a opakovane kopaná do rôznych častí tela, je potrebné uviesť, že tento bol predmetom preskúmvania v priestupkovom konaní, pričom konanie bolo zastavené z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa skutok stal a i poškodená počas priestupkového konania uvádzala, že spadla zo schodov. Pokiaľ poškodená tvrdila, že jej mal obžalovaný spôsobiť zranenia obličiek, táto skutočnosť nebola preukázaná ani lekárskymi vyšetreniami, naopak odborným vyjadrením lekára bolo potvrdené, že poškodená mala zápal močových ciest a toto zranenie nemohlo byť spôsobené fyzickým útokom zo strany inej osoby. Jediným preukázaným fyzickým napadnutím poškodenej zo strany obžalovaného bol útok zo dňa XX.XX.XXXX, pre ktorý však bol obžalovaný právoplatne postihnutý v priestupkovom konaní.

Súčasne treba vo svetle vyššie uvedených skutočností vyhodnotiť i rozpory vo výpovedi poškodenej, keď na jednej strane uvádzala, že ju mal obžalovaný neustále, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby, raz za týždeň alebo raz za dva týždne fyzicky napádať, pričom z jej ďalších výpovedí vyplynulo, že obžalovaný chodil v rokoch XXXX až XXXX domov iba raz za týždeň a rokoch XXXX až XXXX býval z domu často preč aj 1 - 2 mesiace.

Pokiaľ ide o časť skutku, že mal obžalovaný posilať poškodenej prostredníctvom mobilného telefónu rôzne SMS správy s ponižujúcim, vulgárnym a vyhrážajúcim sa obsahom, je potrebné uviesť, že táto písomná komunikácia bola medzi obžalovaným a poškodenu vzájomná a z vykonaného dokazovania (i výpovede samotnej poškodenej) vyplynulo, že poškodená sama tieto SMS správy nebrala vážne, ani ich nepocítovala ako ujmu. Nepáčilo sa jej iba, že ju čítali deti, avšak ona sama poskytla svoj mobilný telefón deťom a umožnila im túto komunikáciu čítať a dokonca mu na ňu odpisovať. S poukazom na tieto skutočnosti nie je možné toto konanie obžalovaného hodnotiť ako spôsobenie psychického utrpenia poškodenej.

Vo vzťahu k časti objektívnej stránky vyjadrenej v skutku, že obžalovaný mal poškodenú vystavovať aj v nočných hodinách strachu a stresu o jej život a zdravie, táto skutočnosť nebola preukázaná žiadnym z vykonaných dôkazov. Pokiaľ ide o ponižovanie vulgárnymi nadávkami, vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že k takému konaniu malo dochádzať vo vzájomnej interakcii oboch (obžalovaného i poškodenej).

S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti sa nepodarilo prokurátorovi uniesť dôkazné bremeno a to ani s poukazom na výpoveď poškodenej, vypočutých svedkov, znalecké posudky a zabezpečené

listinné dôkazy, že by obžalovaný svojím konaním spôsoboval poškodenú psychickú a fyzickú násilie, ktoré by mohla pociťovať ako ťažké príkorie. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj osobnostné danosti samotnej poškodenej v zmysle ktorých, keď aj dochádzalo k určitým nezhodám, tieto za celé posudzované obdobie nedosiahli takú intenzitu aj vzhľadom na postoj a vzájomné interakcie poškodenej, že by mohlo byť posúdené ako týranie.

Pre domáce násilie je typická jeho opakovanosť, postupný nárast intenzity, zreteľné a nerovné pozície a postavenie útočníka a obeť, ktoré sa v priebehu útokov nemení a súkromnosť tohto vzťahu. V danom prípade však nedošlo k naplneniu znakov domáceho násilia v tom, že by malo dôjsť ku gradácii konania obžalovaného a medzi obžalovaným a poškodenou neexistovalo nerovné postavenie v roli útočníka a obeť. Nie každé domáce násilie je možné vždy tiež charakterizovať ako týranie, ktoré sa musí vyznačovať vyššou formou hrubosti, bezcitnosti a trvalosti.

Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že v danom prípade sa jednalo iba o konfliktné spolužitie obžalovaného a poškodenej, kde si boli rovnocennými partnermi a vzájomne prichádzali do konfliktu, dokonca i poškodená napádala obžalovaného, takže išlo o obojstranné incidenty a nebol preukázaný ani žiaden mocenský postoj obžalovaného voči poškodenej. U poškodenej sa tiež neprejavil žiadny posttraumatický stres, ani psychicky neprežívala správanie obžalovaného tak, že by trpela ťažkým príkorím, ktoré by u nej vyvolalo kolaps životných perspektív, že by stratila schopnosť sa tešiť, chystať si budúcnosť, neboli u nej zistené prvky bezmocnosti.

Z týchto dôvodov poukazujúc i na závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. Kataríny Haidovej z odvetvia klinická psychológia dospelých, ktorá konštatovala, že poškodená je citovo plochá, neschopná ústretovosti a emočnej náklonnosti, nadpriemerného intelektu s preexponovaným správaním a presadzovaním sa tvrdším spôsobom, poukazujúc na tieto jej charakterové vlastnosti ako i vykonané dôkazy bolo zistené, že poškodená nie je typom osobnosti, ktorý by pasívne trpel. Nevystupovala v roli týranej ženy, neprodukovala bezmocné správanie, naopak bola schopná aj tvrdšieho útoku (a to aj fyzického) vo vzťahu k obžalovanému, sama mala podiel na konfliktnom manželstve a preto celé jej správanie vzhľadom aj na jej subjektivistické vnímanie a hodnotenie reality a snahu prezentovať sa v lepšom svetle, nevykazovala znaky zodpovedajúce ucelenému obrazu týranej ženy a v dôsledku tohto aj prípadné konflikty zo strany obžalovaného nemohla pociťovať ako ťažké príkorie.

Ďalej je potrebné zdôrazniť i skutočnosť, že napriek tvrdeniam poškodenej, že ju mal obžalovaný týrať a že mal používať fyzickú násilie vo vzťahu k deťom, boli mu tieto zverené do jeho starostlivosti potom, čo si poškodená našla priateľa a neskôr v civilnom sporovom konaní boli ich spoločné deti súdom rozdelené tak, že každý sa staral o výchovu a výživu jedného z nich.

Krajský súd zistil, že vo vzťahu medzi obžalovaným a poškodenou sa jedná skôr o konfliktné spolužitie a nie o týranie ako bolo vyššie uvedené a preto nebolo jednoznačne preukázané konanie obžalovaného napĺňajúce znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31.12.2015 (resp. podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. v znení neskorších predpisov).

Krajský súd ďalej poznamenáva, že skutkové závery prvostupňového súdu sa zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci, rovnako ani úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory.

Súd I. stupňa sa zaoberal a vysporiadal so skutkovou i právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania a skutočnosť, že sa prokurátor ako odvolateľ nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo o sebe viesť odvolací súd k záveru o neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa a ani k záveru, že by pri hodnotení dôkazov tieto vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného.

Po vyhodnotení všetkých dôkazov je preto nutné súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa a súčasne konštatovať, že súdy sa pri kontradiktórnom konaní nesmú stavať do pomocníka verejnej obžaloby usilujúceho sa o odsúdenie obžalovaného. Naopak musia vykonať dokazovanie v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie a prípadná pasivita prokurátora alebo neunesenie dôkazného bremena

nemôže byť nahrádzané činnosťou súdu takým spôsobom, že by mohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnosti strán.

Z vykonaného dokazovania je teda zrejmé, že spolužitie obžalovaného a poškodenej v manželstve a po jeho rozvedení sa vyznačovalo neustálymi hádkami a požívaním alkoholu zo strany obžalovaného, pričom pri hádkach mohli byť použité aj slová s obsahom vulgarizmov a vyhrážok. Jednalo sa však o vzájomnú interakciu oboch zúčastnených. Preto aj keď na jednej strane svedkovia potvrdzovali niektoré útoky zo strany obžalovaného smerom na poškodenú, na druhej strane medzi týmito výpoveďami sú rozpory jednak navzájom ako i s výpoveďou obžalovaného, svedkýň K. a W., znaleckým dokazovaním znalkyne PhDr. Kataríny Haidovej a zadováženými listinnými dôkazmi, ktoré sa nepodarilo v konaní odstrániť ani po doplnení dokazovania a sú takého charakteru, že nebolo možné uznať obžalovaného vinným zo žalovaného skutku. Výpoveď poškodenej nebola podporená súhrnnom priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili logickú navzájom sa dopĺňujúcu reťaz dôkazov, ktoré by spoľahlivo preukázali všetky okolnosti žalovaného skutku, v dôsledku čoho nebolo preukázané, že by konaním obžalovaného došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že súd I. stupňa neprihliadol na závery znaleckého posudku znalca z odvetvia psychológie MUDr. Vincenta Štefáka vypracovaného na poškodenú, v ktorom bol konštatovaný syndróm týranej osoby, a na ktorý sa odvolával prokurátor, postupoval správne, keďže uvedený znalec pri vyšetrení poškodenej, ako sa i sám na hlavnom pojednávaní vyjadril, preskúmal duševný stav poškodenej a to bez predchádzajúceho písomného príkazu na jej vyšetrenie zo strany súdu, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ustanovenia § 150 Tr. por. Z tohto dôvodu je uvedený znalecký posudok právne nepoužiteľný ako dôkaz. Nie je možné, ako uvádzal prokurátor, prihliadnuť ani na časť tohto posudku, nakoľko závery znaleckého posudku vychádzajú práve z preskúmania duševného stavu poškodenej.

Z uvedených dôvodov, s poukazom aj na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku, považoval krajský súd napadnutý rozsudok za zákonný a správny, keď súd I. stupňa obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, poukazujúc na to, že jednotlivé preukázané slovné útoky staršieho dáta by mohli byť posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, o týchto však už nemožno rozhodovať z dôvodu ich premlčania a z preukázaného fyzického napadnutia dňa 11.12.2009 bol uznaný vinným v priestupkovom konaní.

S poukazom na uvedené skutočnosti, bolo odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.